

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse v právní věci **žalobce: L. M.**, narozeného dne „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Jiřím Císařem, advokátem, se sídlem Hrnčířská 55/14, 400 01, Ústí nad Labem, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2015, č. j. 2649/DS/2015, JID: 92552/2015/KUUK/Zvo,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 7. 7. 2015, č. j. 2649/DS/2015, JID: 92552/2015/KUUK/Zvo, **s e p r o v a d u ř í z e n í z r u š u j e** a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9.800 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 7. 7. 2015, č. j. 2649/DS/2015, JID: 92552/2015/KUUK/Zvo, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru dopravy a majetku (dále jen „magistrát“), ze dne

13. 5. 2015, č. j. MM/ODM/RŘ/10203/2015/ČejkH-11, ev. č. 64982/2015. Tímto rozhodnutím magistrát podle § 94 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), odňal žalobci řidičské oprávnění v rozsahu skupin „AM, A1 (do 50 cm³), A2, A, B1, B“ zapsané v řidičském průkazu ev. č. „X“, který vydal dne 6. 12. 2013 Magistrát města Ústí nad Labem, jelikož pozbyl zcela zdravotní způsobilost k řízení motorových vozidel z důvodu nepodrobení se přezkoumání zdravotní způsobilosti podle § 96 odst. 3 zákona o silničním provozu, a tedy je podle odstavce 5 téhož ustanovení považován za zdravotně nezpůsobilého. Magistrát zároveň vyslovil, že případné odvolání nemá odkladný účinek a uložil žalobci povinnost do pěti pracovních domů od právní moci tohoto rozhodnutí odevzdat řidičský průkaz. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí magistrátu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

V žalobě žalobce namítal, že řízení o odnětí řidičského oprávnění vůbec nemělo být zahájeno. Popsal, že k zahájení řízení došlo na základě podání jeho bývalé manželky D. V., která však není osobou oprávněnou k přezkumu jeho zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel. Podotkl, že magistrát vůbec nezjišťoval žádné okolnosti podstatné pro zahájení řízení a již samotným zahájením i dalším průběhem řízení žalobce značně poškodil na jeho právech. Podle žalobce je nepředstavitelné, aby správní orgán bez dalších zjištění zahájil řízení o odnětí řidičského oprávnění a nařídil žalobci podrobit se přezkumu zdravotní způsobilosti jen proto, že si jeho bývalá manželka tímto způsobem vyřizuje jejich osobní a rodinné spory. Žalobce upozornil na to, že proti němu podala několik desítek oznámení pro přestupková jednání, která byla ve většině případů ukončena zastavením řízení, a v roce 2011 jej také obvinila ze spáchání trestného činu původně kvalifikovaného jako příprava zločinu vraždy podle § 140 odst. 2 a odst. 3 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, kdy však byl žalobce křivých obvinění své bývalé manželky zcela zbaven zprošťujícím rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 9. 2012, sp. zn. 8 To 65/2012. Bývalá manželka žalobce je dále žalovanou v řízení o vypořádání společného jmění manželů a vypořádání podílového spoluvlastnictví. Podle žalobce je z uvedeného zřejmé, že žádost o přezkum jeho zdravotní způsobilosti ze strany D. V. nemá žádný zákonný podklad a slouží jen k poškození žalobce.

Žalobce dále namítal, že posudek o zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel nemohl ve lhůtě stanovené magistrátem předložit, a to ze zdravotních důvodů, které řádně doložil lékařskými zprávami MUDr. J. T. a MUDr. J. V. Nesprávnost postupu magistrátu spatřoval žalobce i v tom, že magistrát dne 20. 3. 2015 v reakci na jeho žádost o prodloužení zmíněné lhůty o jeden měsíc vydal dvě usnesení, jedním přerušil řízení a druhým stanovil konečnou lhůtu k předložení posudku. Podle žalobce není takový postup možný, neboť nelze stanovit konečnou lhůtu podle § 96 odst. 6 zákona o silničním provozu, který pouze stanoví, že lhůta pro přezkoumání zdravotní způsobilosti nesmí být kratší než patnáct dnů a náhradní lhůta nesmí být kratší než deset dnů. Žalobce zdůraznil, že se v žádném případě nemůže jednat o stanovení konečné lhůty, zvláště pak za situace, kdy lékařskými zprávami doložil, že v důsledku aktuálního zdravotního stavu není schopen se podrobit lékařskému posudku, a to bez ohledu na to, že jeho nařízení pokládal za neoprávněné a nezákonné, když řízení bylo zahájeno z osobních důvodů jeho bývalé manželky. Žalobce rovněž namítal, že řízení nelze současně přerušit a ve stejný den vydat rozhodnutí o stanovení konečné lhůty k předložení posudku.

Pochybení správních orgánů spatřoval žalobce také v tom, že odůvodnění jeho odvolání, které doručil magistrátu dne 2. 7. 2015, bylo předáno žalovanému teprve dne 14. 7. 2015, tedy po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce upozornil na skutečnost, že žalovaný pouze formálně konstatoval, že se žalobce bez závažného důvodu nepodrobil přezkoumání zdravotní způsobilosti, aniž přihlédl k řádným omluvám žalobce a zdravotním důvodům, které žalobce doložil lékařskými zprávami a které podle něj byly závažným důvodem bránícím podrobení se přezkoumání zdravotní způsobilosti. Žalobce zopakoval, že řízení vůbec nemělo být zahájeno k podnětu jeho bývalé manželky, která tento podnět učinila jako součást řešení jejich majetkových a osobních sporů. Představa, že kdokoli může osočit jinou osobu z toho, že je nezpůsobilá k řízení motorových vozidel, a správní orgány dále nic nezkontrolují a rozhodnou o odnětí řidičského oprávnění, je podle žalobce zcela v rozporu se zákonem i se základními principy právního státu.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. K věci uvedl, že na základě podnětu D. V., kterým vyšly najevo skutečnosti důvodně nasvědčující tomu, že žalobce může být k řízení motorových vozidel zdravotně způsobilý s podmínkou nebo zdravotně nezpůsobilý, zahájil magistrát se žalobcem správní řízení věci odnětí řidičského oprávnění pro ztrátu zdravotní způsobilosti. V rámci objektivního rozhodování a zjištění skutečného stavu věci byl magistrát povinen podle § 96 odst. 3 zákona o silničním provozu nařídit, aby se žalobce podrobil přezkoumání zdravotní způsobilosti. Žalobce však ve stanovené ani v náhradní lhůtě nedoložil doklad prokazující jeho zdravotní způsobilost, a proto se považuje za zdravotně nezpůsobilého. Žalovaný konstatoval, že magistrát vyhověl první žádosti žalobce o prodloužení lhůty. V lékařských zprávách připojených ke druhé žádosti odborný ortoped MUDr. J. V. nestanovil, že by zdravotní stav žalobce bránil přezkoumání jeho zdravotní způsobilosti, a stanovená lhůta byla podle žalovaného přiměřená, proto magistrát druhé žádosti o prodloužení lhůty nevyhověl. K námitce, že nelze současně přerušit řízení a ve stejný den vydat rozhodnutí o stanovení lhůty, žalovaný uvedl, že magistrát řízení přerušil do ukončení řízení o předběžné otázce, která se týkala přezkoumání zdravotní způsobilosti žalobce k řízení motorových vozidel. Tato předběžná otázka byla rozhodující pro rozhodnutí ve věci samé, proto bylo přerušeno řízení jedinou možností jak přerušit běh lhůt pro vydání rozhodnutí podle § 71 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Podle žalovaného nebyla v odvolacím řízení zjištěna závažná pochybení, magistrát postupoval v souladu s příslušnými právními předpisy, posoudil všechny potřebné podklady pro vydání rozhodnutí a řádně žalobce vyzval, aby se podrobil přezkoumání zdravotní způsobilosti. To žalobce neučinil, proto se považuje za zdravotně nezpůsobilého. K doplnění odvolání žalovaný uvedl, že odvolání nebylo doplněno ve lhůtě stanovené výzvou magistrátu, který následně spisový materiál postoupil žalovanému, jemuž byl doručen dne 26. 6. 2015. Odůvodnění odvolání bylo magistrátu doručeno až dne 2. 7. 2015 a žalovanému až dne 14. 7. 2015, tj. po právní moci žalobou napadeného rozhodnutí, která nastala dne 8. 7. 2015.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce

uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Řízení, které předcházelo vydání žalobou napadeného rozhodnutí, bylo totiž zatíženo podstatnou vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

Podle § 89 odst. 2 věty první a druhé správního řádu platí, že „[o]dvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem.“

Z citovaného ustanovení jednoznačně vyplývá povinnost odvolacího správního orgánu zabývat se námitkami uvedenými v odvolání a na jejich základě posuzovat správnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Tuto povinnost ostatně potvrzuje i konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů ...“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009 - 46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010 - 53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Vzhledem k tomu, že správní řád neupravuje koncentraci odvolacího řízení tím způsobem, že by veškeré odvolací námitky mohly být uplatněny jen v určité lhůtě, je podle názoru soudu třeba vztáhnout povinnost odvolacího orgánu zabývat se námitkami uvedenými v odvolání i na veškeré námitky uplatněné v doplnění odvolání, pokud bylo podáno před vydáním rozhodnutí o odvolání. Odvolací orgán tedy musí v rozhodnutí o odvolání vypořádat nejen námitky uvedené v samotném odvolání, nýbrž také veškeré námitky odvolatele vznesené v průběhu odvolacího řízení dříve, než je vydáno rozhodnutí o odvolání.

V projednávané věci podal žalobce dne 29. 5. 2015 blanketní odvolání, ve kterém přislíbil jeho doplnění do jednoho týdne. Tento příslib žalobce nesplnil, proto jej magistrát přípisem ze dne 10. 6. 2015 vyzval k doplnění odůvodnění odvolání zejména o to, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí, a stanovil mu k tomu lhůtu pěti pracovních dnů od doručení výzvy. Výzva byla právnímu zástupci žalobce doručena dne 11. 6. 2015 a magistrát po marném uplynutí stanovené lhůty dne 25. 6. 2015 postoupil odvolání žalovanému. Dne 2. 7. 2015 bylo na podatelně magistrátu podáno odůvodnění odvolání ze dne 2. 7. 2015, obsahující obdobné námitky jako žaloba, přičemž magistrát toto

podání postoupil žalovanému teprve dne 13. 7. 2015, tj. až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 7. 7. 2015.

Soud shledal, že nemůže být pochyb o tom, že žalobce podal doplnění (odůvodnění) odvolání dříve, než žalovaný o odvolání rozhodl. Soud připomíná, že ze správního řádu nevyplývá, zda má odvolatel svá doplňující podání činit vůči správnímu orgánu prvního stupně nebo vůči odvolacímu správnímu orgánu. Místo podání je upraveno výhradně pro samotné odvolání, které se podává u správního orgánu prvního stupně (srov. § 86 odst. 1 správního řádu). Žalobci proto nelze vytýkat ani přičítat k tíži, že u správního orgánu prvního stupně podal také doplnění odvolání, a zejména mu pak nesmí být na újmu skutečnost, že magistrát toto doplnění odvolání nepostoupil žalovanému obratem nebo alespoň žalovaného okamžitě nevyrozuměl o tom, že takové podání bylo učiněno. Obdobný závěr vyslovil také Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci v rozsudku ze dne 1. 11. 2013, č. j. 60 A 5/2013 - 92, nebo Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 27. 2. 2013, č. j. 29 Af 13/2011 - 114 (oba rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz).

Lze tedy shrnout, že před vydáním rozhodnutí o odvolání bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno doplnění (odůvodnění) odvolání, které však žalovaný v důsledku jeho pozdního přeposlání, jež nelze přičítat k tíži žalobci, vůbec nezohlednil v žalobou napadeném rozhodnutí, ačkoli k tomu byl povinen. Jak již bylo uvedeno, tato povinnost pramení z § 89 odst. 2 správního řádu a současně z toho, že odvolací správní řízení není ovládáno koncentrační zásadou, která by umožňovala nepřihlížet k odvolacím námitkám vzneseným po uplynutí zákonem či správním orgánem stanovené lhůty nebo poté, kdy již bylo odvolání předloženo k rozhodnutí odvolacímu správnímu orgánu. V uvedeném postupu správního orgánu prvního stupně, který neinformoval žalovaného o doplnění odvolání a nepředposlal mu je obratem, což způsobilo, že se žalovaný nezabýval řádně uplatněnými odvolacími námitkami, proto soud spatřuje podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vadu řízení zrušil. Toto ustanovení umožnilo soudu rozhodnout bez jednání, ačkoli žalobce jednání požadoval. Soud současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.

Dalšími žalobními body se soud v tomto řízení nemohl věcně zabývat, neboť by tím mohl předjímat způsob vypořádání totožných námitek, které žalobce přednesl v doplnění (odůvodnění) odvolání ze dne 2. 7. 2015 a k nimž se žalovaný dosud nevyjádřil.

Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 9.800 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3.000 Kč, z částky 6.200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobkyně po 3.100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném od 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d)] a z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po

300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 9. 2006]. Náklady řízení vzniklé v souvislosti s návrhem žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě nepovažoval soud za účelně vynaložené, neboť žalobce s tímto návrhem úspěšný nebyl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 8. června 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová